

102274

NORDLANDSPOSTEN MANDAG 11. MAI 1992

Som årene går

Også når alderen kommer snikende som en tyv om natten, er man seg selv. Livsuret tikker så sakte så sakte, men dog uavvendelig - langsomt og umerkelig kryper symptomene inn i muskler og vev. Den en gang så faste fysiologi forsvinner litt etter litt, inn i en pose gammelt rø, som en slunken skinnsekk på kamelens sadel.

Men sjelen er tilstede tross alt, den som ble blåst inn i oss ved en vårlig unnfangelse, og der har den husert til denne dag. Vår sjel, det eneste vi har igjen når boet er oppgjort og gjelden betalt - og naturligvis personnummeret, samt arbåndet vi fikk gratis sist vi besøkte sykehuset, ikke gjort av edelt metall, men plast. Om man da ikke er talefør etter hjemkomsten, så vet de hvem man er, eller var? Vi er gudbedre havnet i «systemet» enten man vil eller ikke. Og staten tjener på oss til siste slutt, dog uten å kunne begripe fullt ut at man beregner merverdiavgift på liket, ikke bare på jordeferden, men helt til minnesteften er kommet på plass. Og skulle «liket» stå til rest med skatt el-

ler merverdiavgift, blir det straks innlagt krav i boet.

Slik sett kan man eldes med verdighet, i det man ikke er totalt verdiløs iallfall hos Skattesjefen i fylket.

Så går man da her og stuller, fra vindu til vindu, for å beskue fuglene på matbrettene. Siste halvdel av april er det mest snespurv, de har det travelt med påfyll av energi til flukten over Norskehavet, til Bjørnøya, Svalbard og Island, dit de skal for å hekke. At de orker, det lille knøttet, sammen med flere andre trekkfugler, som absolutt skal så nære Nordpolen som mulig for å formere seg. Ingen vitenskapsmann kan forklare hvorfor, selv Naturmagasinet med sin guru står hjelpeløs i den saken. Og godt er det, at vi mennesker ikke klarer å løse alle livets gåter, og fant vi ut hvor Gud bor, ville vi antagelig plage livet av ham.

Men her er mange som ikke skal til isødet, gråspurv, grøn-fink, kjøttmeis, løvmeis, gråsis-sik, dompap, den siste som en levende juletrepynt, og som maler solsikkefrø med pavens verdighet, og de andre, som fo-

retrekker grovbrød med kli fra Harry Bangs Bakeri på Sortland. I det spørsmålet er de enige med husets herre, men at størstedelen av pensjonen går til fuglemat vinterstid, interesserer dem ikke.

Labrador-bikkja viser sin skepsis ved å bli mer og mer rynket i ansiktet, hun mener de gode brødskivene bør spises av mennesker og hundevoffer, selv om også Pia er ytterst glad i, og omsorgsfull for våre små venner i avkroken. Pia drømmer vel om turer til fjells, eller ute på havet med svensk-pilken eller vinterferie i en stuga i Dalarna, der er så innmari gode Falukorv til «meterpris».

Men så ble det slutt litt om litt, den aktive villmann har måttet slå av farten, og beveger seg nu rundt gulvet som en bevegelig helligdag og er ikke til noget, for å sitere gamle Knut, og «liket det lever» for å sitere samme Knut, år etter år, og personnummeret er det samme - og sjelen, som ingen vet hvor den kom fra og hvor den farer hen.

H. Oddlo E.